

[Jørgen Jørgensen (Ullerup).]

tager vinder ved denne omlægning. Derimod tror jeg, den højtærede finansminister vil vinde ved den, idet skatten flyttes fra kommunerne over til staten. Disse ejendomsskatter er driftsudgifter, som må fradrages, inden den skattepligtige indkomst beregnes, og det kan meget vel for de gode, veldrevne plantagers vedkommende føre til, at det beløb, ejendomsskatten bliver reduceret med, bliver lagt ovenpå en i forvejen forhåbentlig relativt stor indkomst, og derigennem kommer man til at betale af den dyre ende. Men all right, når plantageejerne mener, det er det rigtige, kan vi ikke have noget imod, at man indirekte glæder den højtærede finansminister med denne omlægning.

Mit parti vil derfor med velvilje gå ind i en forhandling i det udvalg, der bliver nedsat. Jeg håber, at vi kan nå et resultat — et overbud kan vi altså ikke give — finde en eller anden mellemløsning, som er mere retfærdig og måske også for de gode plantager bedre end det forslag, forslagsstillerne selv ønsker gennemført.

En ting vil jeg gerne allerede nu bede den højtærede finansminister om, nemlig til brug for udvalget under sagens behandling at få en udtalelse fra vurderingsmyndighederne om, hvorvidt man overhovedet ved vurderingen af frugtplantager er så sikker i sin adskillelse af, hvad frugtplantagerne repræsenterer, og hvad bygningerne repræsenterer, når man fastsætter forskelsværdien. Jeg har ligesom på fornemmelsen, at man mange gange, når man står overfor at skulle trække denne skillelinie, ikke tager det så nøje, om der i og for sig skulle ligge lidt mere på bygningerne og lidt mindre på plantagerne eller omvendt. Jeg tør ikke sige, om min fornemmelse er rigtig, men det ville jo vurderingsmyndighederne kunne give os en forklaring på i det udvalg, der nu skal til at arbejde med sagen.

Jeg skal på mit partis vegne anbefale en velvillig behandling for sjette gang i det udvalg, der nu bliver nedsat.

Oluf Pedersen: Det er rigtigt, at det foreliggende lovforslag er en genganger, og det har hver gang fået retsforbundets anbefaling. Vi har anbefalet det, fordi det drejer sig om en særskat. Hvis en formue er anbragt i en frugtplantage, skal der betales skat af denne formue som af andre formuer, men jeg mener, det er helt urimeligt, at der skal betales særskat derudover. Problemet har som sagt været behandlet i et udvalg, og der har været arbejdet meget med det; et par møder tror jeg der har været i hver samling med nogle måneders mellemrum, og nogle oplysninger har vi da også fået. Det fremgik af de tal, vi fik fra ministeriet, at der i 1944 var 10 frugtplantager, der blev solgt for 599 000 kr.; de var vurderet til en ejendomsskyld af 175 000 kr., d. v. s. at forholdstallet var 342. Tager vi tallene i 1951, da var der 19 frugtplantager, der blev solgt for 1 219 000 kr.; de stod til en ejendomsskyld af 755 000 kr., forholdstallet var altså her 160. Det vil sige, at i forhold til vurderingen var de i 1951 faldet til det halve af, hvad de stod til i 1944. Man vil sandsynligvis sige — og det var også det, man var inde på med disse tal — at så sælges frugtplantagerne til mere, end de er værd. Hvis man ser på, hvordan det ligger med det tilsvarende forholdstal for landejendomme i almindelighed — og prisen på jord og bygninger — ligger det på 162, og jeg synes derfor, at der ikke er nogen begrundelse for at opretholde denne særbeskatning.

Jeg vurderer det sådan, at hvis en frugtplantage i dag ikke er den allerbedste, vil ejeren være bedst tjent med, at der ingen træer er på den. Der bliver ryddet mange frugtplantager, fordi de simpelthen ikke kan svare sig. Det er en underlig idé at opretholde en skat, som ejeren ikke kan blive fri for uden at fælde sine træer. Jeg synes, at denne beskatning burde have været afviklet for længe siden, og jeg synes, det er mærkeligt, at rigsdagen ikke har været så arbejdsdygtig, at dette har kunnet lade sig gøre.